

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Кж I 498/05
11.05.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Драгише Ђорђевића, председника већа, Слободана Рашића и др Глигорија Спасојевића, чланова већа, са саветником Звезданом Говедарицом-Царић, као записничарем, у кривичном предмету оптуженог АА, због кривичног дела спречавања службеног лица у обављању послова безбедности и одржавања јавног реда и мира из члана 24. став 1. Закона о јавном реду и миру, одлучујући о жалбама бранилаца оптуженог, изјављеним против пресуде Окружног суда у Пожаревцу К. бр. 41/03 од 30.06.2004. године, у седници већа одржаној дана 11.05.2006. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ се као неосноване жалбе бранилаца оптуженог АА и пресуда Окружног суда у Пожаревцу К. бр. 41/03 од 30.06.2004. године, ПОТВРЂУЈЕ.

Образложење

Наведеном пресудом Окружног суда у Пожаревцу К. бр. 41/03 од 30.06.2004. године, оптужени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела спречавање овлашћеног службеног лица у обављању послова безбедности и одржавања јавног реда и мира из члана 24. став 1. Закона о јавном реду и миру па му је суд изрекао условну осуду тако што му је утврдио казну затвора у трајању од 6 (шест) месеци и истовремено одредио да се иста казна неће извршити уколико оптужени у року од две године не учини ново кривично дело.

Истом пресудом оптужени је обавезан да на име трошкова кривичног поступка плати износ од 5.000 динара, а оштећени ББ се ради остваривања имовниско-правног захтева упућује на парницу.

Против наведене пресуде жалбе су изјавили браниоци оптуженог АА адвокат АБ, због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, са предлогом да Врховни суд укине побијану пресуду и предмет врати на поновно одлучивање уз захтев да он и оптужени буду обавештени о седници већа другостепеног суда и адвокат АВ, због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о казни, са предлогом да се првостепена пресуда укине и предмет врати на поновно суђење или да се иста преиначи и оптужени ослободи од кривичне одговорности.

Врховни суд је одржао седницу већа у смислу одредбе члана 375. ЗКП, у одсуству уредно обавештеног Републичког јавног тужиоца, оптуженог АА и његовог браниоца адвоката АБ, на којој је испитао побијану пресуду, размотрио остале списе предмета, па је по оцени жалбених навода и предлога и става Републичког јавног тужиоца датог у напред наведеном писменом поднеску, нашао:

Жалбе су неосноване.

Побијана пресуда не садржи битне повреде одредаба кривичног поступка нити повреде кривичног закона

на које Врховни суд као другостепени увек пази по службеној дужности у смислу одредбе члана 380. став 1. тачка 1. и 2. ЗКП, па тако ни битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 11. ЗКП, на које се неосновано указује жалбама бранилаца оптуженог АА јер је изрека побијане пресуде разумљива и садржи јасан и потпун опис радњи извршења из којих произилазе сва законска обележја кривичног дела за које је оптужени том пресудом оглашен кривим, док су разлози дати у образложењу побијане пресуде о свим одлучним чињеницама од значаја за постојање кривичног дела у питању и кривичне одговорности оптуженог, довољни и правилни и међусобно нису противуречни. О томе је првостепени суд извео доказе које је навео у образложењу побијане пресуде и које како појединачно тако и у међусобној вези ценио и потпуно изнео које чињенице и из којих разлога је узео као доказане. Стога је Врховни суд наводе жалбе браниоца оптуженог адвоката АБ, да је побијана пресуда донета уз битну повреду одредаба кривичног поступка и указује да се у изреци побијане пресуде наводи да је оптужени АА нападом спречио овлашћена службена лица полицајце Полицијске станице "ВВ" ББ и ГГ, док се у образложењу пресуде наводи да је спречен само оптужени АА, оцењују као неосновани јер је суд и у изреци побијане пресуде јасно навео све радње извршења оптуженог за предметно кривично дело, а о истима у образложењу на страни 4 и 5 побијане пресуде дао јасне разлоге, наводећи тачно лица према којима је оптужени те радње и предузео. Умесно се жалбом браниоца оптуженог указује да је првостепени суд пропустио да образложи облик виности оптуженог приликом извршења предметног кривичног дела, али по налажењу Врховног суда закључак да је оптужени дело извршио са директним умишљајем произилази из свих утврђених чињеница наведених у изреци, а са разлозима датим у образложењу побијане пресуде, а које разлоге као јасне и аргументоване прихвата и овај суд. Остали жалбени наводи којима се образлаже овај законски основ због кога се побија првостепена пресуда и полемиче са оценом суда да ли је дело остало у покушају, те да ли је оптужени управљао путничким возилом своде се на оспоравање правилно утврђеног чињеничног стања, о чему ће у одговарајућем делу пресуде бити речи. Стога се такође оцењују неоснованим наводи жалбе браниоца оптуженог адвоката АБ, о учињеним битним повредама кривичног поступка, при чему се указује да образложење пресуде не садржи оцену доказа утврђеног чињеничног стања, већ да се своди на парафразирање исказа оптуженог и исказа оштећених.

Побијајући првостепену пресуду због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и с тим у вези због повреде кривичног закона браниоци оптуженог у жалбама наводе да је суд погрешно и паушално оценио све изведене доказе пре свега исказе саслушаних сведока и да исте није правилно довео у вези са одбраном оптуженог.

Врховни суд изнете жалбене наводе оцењује неоснованим, јер је првостепени суд на основу доказа које је навео у образложењу побијане пресуде правилно утврдио да је оптужени у време и на месту описаним у изреци побијане пресуде нападом спречио овлашћено службено лице – полицајце Полицијске станице "ВВ" ББ и ГГ, у обављању посла одржавања јавног реда и мира, тако што је по доласку полицајца ради интервенције и њиховог покушаја да изврше легитимисање, отвореном шаком ударио по руци полицајца ГГ, услед чега су овом испали блок и оловке, а потом је пришао оштећеном полицајцу ББ са леђа, физички га напао и оборио на асфалт.

Све наведене чињенице које јасно опредељују време, место и начин на који је оптужени извршио кривично дело које му се ставља на терет, суд је утврдио на основу исказа оштећеног ББ и ГГ који су сагласни и непротивуречни у погледу одлучних чињеница везаних за предметни догађај, а такође и исказе осталих саслушаних сведока и то ДД, ЋЋ, ЕЕ, ЖЖ и ЗЗ, који су потврдили да су критичном приликом видели да је једно лице гурнуло полицајца ББ, оборило га на земљу и почели да га шутирају. Суд правилно закључује да су искази поменутих сведока уверљиви међусобно у потпуном складу а да је одбрана оптуженог у склопу осталих изведених доказа срачуната на избегавање кривичне одговорности и о разлозима зашто не прихвата исту на страни 3 и 4 побијане пресуде даје аргументе које у свем прихвата и овај суд. Такође, првостепени суд даје ваљане разлоге о томе зашто није анализирао доказ – налаз и мишљење судско-медицинског вештака о врсти повреда које је критичном приликом задобио оштећени ББ, уз образложење да у том правцу није ни било оптужења. Суд је истовремено детаљно а у склопу оцене одбране оптуженог ценио исказе саслушаних сведока ИИ, ЈЈ, КК, ЛЛ, ЉЉ и ММ и наспрот жалбеним наводима да исте суд није ценио, о разлозима зашто исте не прихвата даје образложење јер их правилно доводи у везу са осталим изведеним доказима, налазећи да са истима нису у супротности.

По налажењу Врховног суда који је испитао и остале жалбене наводе бранилаца оптуженог налазећи да се истима не доводи у питање правилност одлучивања, правостепени суд је на основу правилне оцене изведених доказа потпуно и правилно утврдио све одлучне чињенице како оне од значаја за радње извршења кривичног дела у питању, тако и оне које се читу субјективног односа оптуженог према тој радњи и о томе у побијаној пресуди дао јасне, исцрпне и уверљиве разлоге које у свему прихвата и Врховни суд. На тако утврђено чињенично стање првостепени суд је правилно применио кривични закон када је нашао да се у радњама оптуженог стичу сва законска обележја кривичног дела спречавања овлашћеног службеног лица у обављању послова безбедности или одржавања јавног реда и мира из члана 24. став 2. Закона о јавном реду и миру за које је том пресудом оглашен кривим. Првостепени суд је за овакву своју

оцену дао довољне и уверљиве разлоге које у свему прихвата и Врховни суд, па се супротни жалбени наводи браниоца оптуженог којима се првостепена пресуда побија и због повреде кривичног закона истицањем да се у радњама оптуженог евентуално стичу законска обележја кривичног дела из члана 25. став 1. Закона о јавном реду и миру показују неоснованим.

Испитујући првостепену пресуду у делу одлуке о кривичној санкцији, у ком делу се иста побија жалбом браниоца оптуженог, Врховни суд налази да је првостепени суд пре свега правилно утврдио и ценио све околности које у смислу одредбе члана 41. ОКЗ утичу да казна буде мања или већа којим околностима је дао адекватан значај и правилно оптуженом изрекао условну осуду, а како је то дато у изреци првостепене пресуде.

Овако изречена условна осуда по налажењу овог суда је у складу са степеном кривице оптуженог и друштвене опасности извршеног кривичног дела и са њом ће се у потпуности остварити сврха изрицања кривичних санкција, како у односу на оптуженог, тако и на плану генералне превенције.

Са изнетих разлога, на основу одредбе члана 388. ЗКП, Врховни суд је одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар, Председник већа-судија,

Звездана Говедарица-Царић, с.р. Драгиша Ћорђевић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

сђ